

forstaaede i 1849, ubrødelige Rettigheder for det danske Folk, men de ere ikke ukrænkede Rettigheder, thi det er det, man bestandig med Rette kommer tilbage til lige overfor denne Regering, at den har brudt Folkets lovlige Ret. Ministeren søgte at lægge Skylden for, at den provisoriske Tnantsslov ikke endnu er kommen til Behandling, synes det mig, paa Thingets ærede Formand. Det forstaaer jeg ikke. Det kan vel ikke være Ministerens Mening at ville paastaa, at det var Thingets Formand, der var Skyld i, at denne Sag ikke blev behandlet, da Rigsdagen igjen kom sammen efter Udsættelsen. Den Gang blev netop denne Lov opført paa Dagsordenen af Formanden i Genhold til den tidligere Dagsorden, men det var Ministeren selv, der tog Forslaget tilbage, og Ansvaret herfor er utvivlsomt kun Ministerens. Utsaa, den virkelige Udsættelse til nu, til To-Maaneders-Fristen næsten er udløben, skyldes kun Regeringen. Det Punkt lægger jeg dog i denne Sammenhæng mindre Vægt paa, thi det dreier sig om meget større Gen-synsløsheder lige overfor Forsatningen end den, der er paabist ved dette. Den høitærede Minister gjorde mig opmærksom paa, at hans Citat af det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) ikke maatte opfattes som noget Svar til mig. Det har jeg ikke Noget imod, thi jeg foretrækker slet intet Svar fremfor det at henvises til Rigsretten, og jeg finder det værdigere for Ministeren ikke at svare end at henvises til Rigsretten. Men da maa jeg ogsaa bestemt hævde, at da har Ministeren slet intet Svar paa det Spørgsmaal, og jeg hævder, at det kan kun og vil kun blive forstaaet, som om den høitærede Minister ikke kan svare. Ikke fordi det er mig, som har fremsat Spørgsmaalet, Ministeren kan sige: Jeg behøver ikke at svare paa hvert enkelt Medlems Spørgsmaal, men dette Spørgsmaals Besvarelse har for den Sag, der her behandles, altsor stor Betydning til, at det kan være Ministeren ligegyldigt, hvorledes Folkethinget opfatter hans Stilling til Grundloven. Det vil Enhver kunne forstaa, og det har vistnok Enhver forstaaet, at det er Folkethinget umuligt at behandle en Lov som denne, fremsat af et Ministerium, der staar paa absolutistisk Grund og bryder Grundloven, og Spørgsmaalet er ikke fremsat som noget Angreb paa Ministeriet, men for at klare Ministeriets Stilling, for at gjøre det muligt for Ministeriet at gjøre sin Stilling klar, om den overhovedet er saadan, at den muliggjør en Forhandling. Men under saadanne Forhold mener jeg, at det er i Regeringens egen Interesse, og det mene vist Alle, at svare saa fyldestgjørende som

umuligt paa disse Spørgsmaal, og naar Svaret dog udebliver, kan jeg ikke se, at det kan have nogen anden Forklaring end den, at det ikke har været muligt at svare tilfredsstillende derpaa. Og det Indtryk vil det ikke være muligt for Ministeren at tage bort, ganske simpelt fordi det, jeg her udtaler, ikke er Andet end den almindelige Regel, at naar den, for hvem det maa, i Embedsmedfør maa være magtpaaliggende at gjøre sin Stilling klar i en Sag som denne, ikke gjør det, da er det, fordi han ikke kan det. Til Slutningen søiede Ministeren til: Ja, men saa meget har jeg sagt, at jeg vil holde Forsatningen af 1866 paa samme Maade som Forsatningen af 1849; thi, siger Ministeren, naar jeg stiller denne Opfordring til Andre om at gjøre det, da er det naturligvis min Mening at gjøre det Samme, at holde Forsatningen paa samme Maade. Men netop fordi det er os aldeles umuligt at forstaa, hvad der menes med det Udtryk „paa samme Maade“, var mit Kontrapørgsmaal berettiget. Mener Ministeren ved „paa samme Maade“ den Maade, hvorpaa han hidtil har holdt Forsatningen af 1866, da er det dette, som vi — og jeg tror den offentlige Mening — forstaa ved at bryde Forsatningen af 1866. Men i Stedet for at udvegle gjenfidsige Forsikringer og gjenfidsige Angreb har jeg fremdraget de Forhandlinger fra 1849, der gjorde det aldeles klart, hvad der forstodes ved at holde Forsatningen af 1849 paa de enkelte Punkter, hvorom der her er Tale. Denne min Udvikling har Ministeren ikke været i Stand til at modbevise ved Grunde og har ikke villet godkjende den, Jeg tilstaaer derfor, at denne Henvisning til den tidligere uklare Erklæring er værre, end om den slet ikke var kommen. Thi det er en fornøjet Benægtelse af, at han vil give klar Besked i dette Spørgsmaal. Jeg forlanger, som sagt, ikke Besked for min egen Skyld, men jeg forlanger den, fordi det er nødvendigt for Thinget for at kunne forhandle om Grundloven med Regeringen, at være paa det Reue med Regeringens Stilling til Grundloven. Jeg tror ikke, vi komme længere, og jeg tror ogsaa, det er ganske klart, at Regeringen staar udenfor Grundloven.

Conseilspræsidenten (Estrup): Jeg ønsker kun Ordet, for at ikke Andre skulle misforstaa mig paa samme Maade som det ærede Medlem, der nu satte sig, at jeg har villet lægge et Ansvar over paa Thingets høitærede Formand for, at den foreløbige Bevillingslov ikke tidligere har foreligget Thinget. Jeg har kun villet værges mig mod den Anklage, som er fremkommen, at jeg havde